28η Οκτωβρίου 1940. Εβδομήντα χρόνια περάσανε απ' εκείνο το πρωινό, που ο αγουροξυπνημένος δικτάτορας δέχτηκε την επίσκεψη του πρέσβη της φασιστικής Ιταλίας. «Γη και ύδωρ» ζήτησε ο διψαλέος κατακτητής. Το ΟΧΙ αντέταξε στη θέση του «μολών λαβέ», με μια φωνή ο Ελληνικός Λαός και οι Θερμοπύλες ξαναζωντανέψανε.

Άνισος ο αγώνας. Η ατσάλινη ορμή των πολεμιστών μας για νίκη, δεν άντεξε στις ατσάλινες Μεραρχίες του εχθρού και λύγισε. Η καθυστέρηση όμως της προέλασης των ιταλικών και αργότερα των γερμανικών στρατευμάτων ευνόησε σημαντικά τις Συμμαχικές

Δυνάμεις, που δεν παραλείψανε να πλέξουνε και τα γνωστά εγκώμια.

Τρία παιδιά, από τα πέντε της Μπετούραινας, επιστρατευτήκανε. Ο ένας έβαψε με το αίμα του τα χιονισμένα βουνά της Ελληνο-Αλβανικής μεθορίου και δε γύρισε. Οι άλλοι δυο γυρίσανε σακατεμένοι. Την ώρα που 'φτανε, ο ένας από τους δυο, ο πιο βαριά λαβωμένος και τον κατεβάζανε με φορείο από το αυτοκίνητο, η μάνα του, η Μπετούραινα, γονάτισε μπρος του, ύψωσε τα χέρια της προς τον Ουρανό και μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της ικέτεψε. «Ο Θιος κι η Γη να μου τα 'ξώσει και να διακονήσω αυτό το Έθνος», εννοώντας το Ιταλικό.

Μαύρος και σκοτεινός ο Χειμώνας της δουλείας, από το 1941, για τη Χώρα μας. Διπλή κατοχή από τους Ιταλο-Γερμανούς και τετράχρονη σκλαβιά. Αδούλωτο όμως παρέμεινε το φρόνημα του Λαού. Όλοι πασκίζανε, όπως-όπως, να συντηρήσουνε το σκήνωμα της αδούλωτης ψυχής τους. Σκύψανε στο χώμα, το μουσκέψανε με τον ιδρώτα τους κι απ' εκεί αποκομίσανε τα «προς το ζην».

Το ίδιο 'καμε και η Μπετούραινα. Φτωχή γυναίκα μέσα σε μια φτωχή οικογένεια. Αυτή, ο άντρας της και τα κοπέλια της, όσα 'πομείνανε γερά, ανασκουμπωθήκανε και μπήκανε σε ξένη δούλεψη.

Οι μέρες περνούσανε, με σκληρή δουλειά οληερίς τση μέρας, μέσα στο ήλιο και τη βροχή για ένα ξεροκόμματο κι απάνω από την κεφαλή ντως να 'χουνε και τον κατακτητή να τους παίρνει τα μισά μαξούλια.

Καταμεσής της κατοχής, εκειά που όλοι δεν το περιμένανε, η Ιταλία συνθηκολόγησε. Οι κατακτητές αλλάξανε βάρδια. Η Γερμανική μπότα, πιο σκληρή από την Ιταλική, κυριάρχησε στον τόπο. Οι Ιταλοί κηρυχτήκανε υπό διωγμόν. Σα φοβισμένα τσακάλια πιάσανε τα μουντάνια για να βρούνε τόπο να χωστούνε. Λαγούμια κάνανε στ' εγκρεμούς για να κουρνιάσουνε. Όσοι δεν τα καταφέρνανε τους περίμενε το τουφέκι.

Μια μέρα, εκειά που δούλευγε στα χωράφια η κερά Μπετούραινα, παρουσιάζονται άξαφνα μπροστά της δυο Ιταλοί ρακένδυτοι και πεινασμένοι. Από το βλέμμα τους κατάλαβε πως εκλιπαρούσανε βοήθεια. Οι Γερμανοί καραδοκούσανε και αλίμονο του, όποιον πιάνανε να περιθάλπει Ιταλούς. Με κίνδυνο της ζωής της και χωρίς δισταγμούς, η αδούλωτη ψυχή της

Μπετούραινας, τους οδήγησε σε μια απρόσιτη σπηλιά. Καθημερινά, έβγαζε τη μπουκιά από το στόμα της, για να ταΐσει τους δυο κατατρεγμένους. Η ώρα για να διακονήσει το Ιταλικό Έθνος είχε έρθει. Η γονυκλισία της προς τον Πανύψιστον εισακούστηκε.

Μετά την απελευθέρωση ένας Ιταλός, είπε. «λέμε κι εμείς, πως στη Ιταλία, με τα μέγαρα μας και τους δρόμους μας, έχομε πολιτισμό. Ο αληθινός Πολιτισμός είναι εκείνος που φεγγοβολούν αυτά τα μάτια» κι έδειξε τη Κερά Μπετούραινα.

28η Οκτωβρίου 2010. Με δοξολογίες, ζητωκραυγές και παρελάσεις θα γιορταστεί και πάλι το ΟΧΙ και θα ακουστούν για πολλοστή φορά, τα γνωστά και τετριμμένα, ποιος το ‘πε ή ποιος δεν το ‘πε. Κατά τα άλλα η ηττημένη Γερμανία μαζί με τις Συμμαχικές Δυνάμεις, που μας πλέξανε τα εγκώμια τον καρό που ‘χανε λόγο τα όπλα, σφιχταγκαλιασμένες, στραγγαλίζουνε οικονομικά την Ελλάδα των Φώτων και του Πολιτισμού. Η οικονομική κατοχή της Χώρας μας είναι γεγονός, χωρίς να ξέρομε πόσο θα βαστάξει.

Που ‘σαι Κερά Μπετούραινα πού ‘βγαζες την μπουκιά από το στόμα σου κι άδειαζες τη φτωχή σου μποζουνέρα για να βοηθήσεις τους εχθρούς. Καταχτητές και Σύμμαχοι του καιρού σου, γίνανε «τάτσι μίτσι κότσι» και μας ξεζουμιάζουνε.

ΚΩΣΤΗΣ Ν. ΖΕΡΒΑΚΗΣ
28η ΟΧΤΩΒΡΗ 2010